

отъ Бога; то обрѣща сѣрдце-то... И да видишь...

Райна.

Охъ, Тулло! остави мя. Сѣрдце-то ми е нас-
кѣрбено, душа-та ми нажалена. Нещѣ да слушамъ
таквизи. Недѣй ми приказва. Дай ми врѣмя да си
исплачѣхъ.

Тулла.

Имашъ право, рожбо. Да тя заведѣ на майчи-
нѣ-тѣ ти гробъ, че тамъ да си исплачишь. (Неда ся
задава съ свѣщи въ рѣкѣ). Ето Неда иди съ свѣщи. Да
отидѣ азъ да ся позабрадѣхъ. (отива).

ЯВЛЕНИЕ XII.

РАЙНА, НЕДА.

Неда.

Царкыньо, като излѣзохъ вниъ, до стѣлбѣ-тѣ
срѣщнахъ единъ старецъ съ чернѣ дългѣ дрѣ-
хѣ, прѣпасанъ съ вѣрвь, на нѣщы-тѣ му ка-
лугерскѣ торбѣ, и съ тоягѣ въ рѣкѣ. Той мя
попыта що прави княгыня-та. Азъ му казахъ, какво
останѣ сиротѣ и скѣрбишь. Помѣжду цареви-тѣ
слуги има, каза той, избранъ Петъръ, ключаръ на
небесно-то царство, княгыня-та да ся види съ него.

Райна.

Тыя думы показвать да е Обрѣнѣ. Той е до-
брѣ старецъ и обчыаше тейка ми.